

El desafiament catalanista de la ministra de Defensa

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 20.04.08

La continguda marcialitat de Carme Chacón en la seva presa de possessió, aquell "¡Visca Espanya, Visca el Rei!" mesurat perquè no sonés massa lànguid ni d'un to castrense impostat, marcarà per sempre un punt d'inflexió en la seva carrera política. El seu sorprenent nomenament com a primera ministra de Defensa d'Espanya ha excitat les ires dels carques madrilenys, però tampoc a Catalunya li han faltat detractors. Nacionalistes de totes les sigles censuren --o lamenten, segons a quin partit votin-- que tant la gestió de Chacón a Defensa com la de Celestino Corbacho a Treball i Immigració tinguin poca o nul·la incidència a Catalunya. I fins i tot endevinen en la maniobra de Zapatero una malèvola pulla a Montilla: lluny de premiar el PSC pels 25 escons recollits, li atorga carteres que no podrà rendibilitzar davant l'electorat català. Un intent, en suma, de desgastar el president i d'enderrocar el tripartit, ja que no s'ha d'oblidar que, en l'imaginari del nacionalisme català, el líder del PSOE es desperta cada matí maquinant com pot fer la vida impossible a l'odiat Montilla per poder firmar finalment una aliança amb els seus estimats Mas i Duran, amb la presidència de la Generalitat com a dot nupcial.

Per fugir d'anàlisis puerils, val més revisar els antecedents. Perquè el catalanisme mai s'ha acovardit davant la possibilitat d'assumir responsabilitats d'Estat. No ho van fer els federalistes del segle XIX (tenim per exemple Pi i Margall i Figueras, els dos presidents de la

Primera República), ni els regionalistes del XX (amb ministres com Cambó o Rahola). Tampoc els fundadors d'ERC, fins al punt que Companys, el president màrtir, va ser abans titular de Marina. Si ocupar carteres de pes al Govern espanyol fos motiu de descrèdit, Catalunya hauria de refer els seus llibres d'història.

Quan tot és més senzill. Si el PSC ha pres consciència de la centralitat política que li van conferir les urnes, li ha arribat l'hora de posar en pràctica el missatge que feia anys que divulgava: el catalanisme integrador com a motor de la modernització federal d'Espanya, tasca que no va abordar en l'etapa de Felipe González. Mentre CiU va preferir usar la influència a Madrid per perpetuar-se en el poder, ara és el PSC qui afronta el gran repte: canviar l'Estat des del pont de comandament, compromentent-se sense prejudicis provincians.

I Chacón no en té. Que l'emocionin més Els segadors no li impedeix de tenir el respecte adequat davant els acords de l'Himne Nacional, perquè Defensa és només un pas més en un camí de llarg recorregut. Si la història de Catalunya va canviar el dia que un José va presidir la Generalitat, potser haurà d'arribar una catalana a la Moncloa per completar la transformació d'Espanya.